

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně - Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, občanské sdružení**, se sídlem U Luhu 222/23, Brno - Kníničky, zastoupeného Mgr. Martinem Šípem, advokátem, se sídlem Převrátilská 330, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2008, č. j. MV - 9025 - 4/ODK - 2008, MV - 9396 - 5/ODK - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2011, č. j. 5 Ca 152/2008 - 74,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce napadá kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2011, č. j. 5 Ca 152/2008 - 74, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného o stížnosti podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

Napadeným správním rozhodnutím žalovaná potvrdila postup povinného subjektu – Jihomoravského kraje při vyřizování žádostí žalobce o poskytnutí informací. Žádost o poskytnutí informací žalobce adresoval Radě Jihomoravského kraje, přičemž odpověď

žalobci poskytl krajský úřad. Městský soud ve svém výše citovaném rozsudku tento postup shledal jako zákonný.

Citovaný rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti je sice uvedeno, že se opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., avšak v odůvodnění kasační stížnosti je dále rozvedena jen argumentace proti právnímu názoru městského soudu k otázce, zda žalobcovy žádosti o informace adresované Radě Jihomoravského kraje mohly být vyřízeny Krajským úřadem Jihomoravského kraje. Stěžovatel se pak domnívá, že tento postup je v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, a to jeho § 2 odst. 1 (ve spojení s § 14 odst. 2 téhož zákona a § 1 odst. 3 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích). Stěžovatel se domnívá, že když adresoval svou žádost Radě Jihomoravského kraje jako povinnému subjektu, měla být tímto orgánem kraje jako povinným subjektem vyřízena. Stěžovatel se se svými žádostmi obrátil na Radu Jihomoravského kraje z toho důvodu, že se požadované informace vztahují k činnosti radních, nikoli úředníků. Smyslem žádosti o informace pak bylo získání informací, kterými Rada Jihomoravského kraje disponuje, nezprostředkované třetím subjektem. Informace totiž mohou být jejich předáváním přes jiný orgán zkresleny.

Nejvyšší správní soud konstatoval přípustnost kasační stížnosti, neboť dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), která je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), opírá se o důvody uvedené v § 103 s. ř. s., a není nepřípustná ani z jiných důvodů ve smyslu ustanovení § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K námitce stěžovatele ohledně protiprávnosti takového postupu, kdy krajský úřad poskytuje požadované informace za zastupitelstvo či radu kraje, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu k této otázce, tedy na svá předchozí rozhodnutí o této otázce adresovaná stěžovateli (č. j. 4 Ans 13/2008 - 87 ze dne 27. 10. 2010 či č. j. 6 As 33/2011 - 83 ze dne 20. 10. 2011).

S argumentací stěžovatele se již k jeho ústavní stížnosti vypořádal i Ústavní soud. Ústavní stížnost proti výše citovanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ans 13/2008 - 87 byla jako zjevně neopodstatněná usnesením Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 281/11 z 26. 4. 2011 odmítnuta. Ústavní soud ve svém rozhodnutí uvedl: „*Dle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Informační zákon v ustanovení § 2 odst. 1 definuje tři okruhy povinných k podávání informací: orgány státu; územní samosprávné celky a jejich orgány; a veřejné instituce. Rozšířením výčtu povinných u územních celků informační zákon zohlednil, že činnost, kterou orgány samosprávných celků vykonávají je nejen v jejich samostatné působnosti (čl. 100 a násl. Ústavy České republiky), ale rovněž v působnosti přenesené (čl. 105 Ústavy České republiky). Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně konstatoval, že není v rozporu se zákonem, pokud se povinnosti poskytnout informace, o něž byl*

požádán územní celek, ujme (pověřený) orgán územního celku. Takový výklad není v rozporu s právem na informace, jak je zakotveno v čl. 17 Listiny, a Ústavní soud stěžovatele na judikaturu Nejvyššího správního soudu odkazuje." Nejvyšší správní soud tedy setrvává na svém názoru vyjádřeném v rozsudku č. j. 4 Ans 13/2008 - 87 ze dne 27. 10. 2010, publikovaném pod č. 2217/2011 Sb. NSS: „*V případech, kdy jsou informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, poskytovány v rámci samostatné působnosti kraje, zákon nebrání tomu, aby žádost o poskytnutí informací vyřídil a odpovídající informace poskytl krajský úřad, a to i v případě, že žádost o poskytnutí informací byla směřována vůči jinému orgánu kraje (např. radě kraje).*" Nejvyšší správní soud tedy shledává tuto stížnostní námitku nedůvodnou.

S ohledem na skutečnost, že v posuzovaném případě kasační stížnost stěžovatele obsahovala pouze tuto jedinou odůvodněnou stížnostní námitku, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu